

Movie Time

Act I - Scene I:

1.

Het gras aan de andere kant van de sloot was lang en vlezig. Het wuifde in de wind. Hector snoof de zoete geur ervan op en het water liep hem in de bek. Was het gras aan deze kant maar zo lang. Maar nee, zo ver als je kijken kon, zag Hector alleen maar kale vlaktes. Het schaarse gras was zo kort dat het onmogelijk was je tong eromheen te krullen. De graspollen waren afgeknabbeld tot op het zand.

‘Die verrekte herten ook,’ mopperde Ferdinand tegen Hector, ‘die jongen maar aan. Konijnen zijn er niks bij. Ze zouden ze allemaal af moeten schieten.’

Rosa kwam naast Hector staan. Van de acht kalfjes die vorige lente in Ferdinands kudde waren geboren, waren Rosa en Hector de enige die nog in leven waren. Nu Bertha’s melk was opgedroogd, moesten ze net als de andere koeien op zoek naar sprietjes gras.

Introducties (maat 19-21)

2.

‘Hector,’ zei Rosa met haar dromerige stem, ‘denk je dat je het riet kunt eten?’

Rosa was het mooiste koetje van de kudde. Met haar ogen als glimmende kastanjes en haar lange wimpers keek ze hem verwachtingsvol aan. Hij stampte even met zijn achterpoten om een denkbeeldige vlieg weg te jagen en hoopte dat hij er stoer uitzag.

‘Het is niet giftig hoor,’ zei hij op goed geluk.

Hij strekte zijn nek uit, koos een jong rietblad en at het op. Het was best te eten. Hij trok nog een rietblad los en legde het voor Rosa neer.

‘Hier. Probeer het maar.’

Rosa pakte het blad voorzichtig op, maalde het tussen haar kiezen en slikte het door. Ze drukte haar neus dankbaar tegen de zijne. Hector keek naar haar ingevallen flanken en haar ribben die duidelijk zichtbaar waren onder haar roodbruine vacht. Hij moest snel iets beters vinden voor Rosa. Hij plukte nog meer riet en zorgde ervoor dat hij haar de zachtste en jongste blaadjes gaf. Het riet sneed in zijn tong en prikte in zijn neus. Het hielp tegen de honger, maar Hector wist dat je niet kon leven van riet alleen.

TP : Een probleem (maat 39-41)

Act I - Scene II:

3.

Elke avond leidde Ferdinand de kudde weg van de drassige weide bij het water om beschutting te zoeken bij de kaalgevreten bosjes bij het hek. Daar brachten Rosa en Hector de nacht door, veilig tussen de warme lijven van de oudere koeien.

Op een dag was er een ongewone activiteit bij het hek. Aan de andere kant van het prikkeldraad stopte een grote trekker met een aanhangwagen vol kuilgras. Hector snoof verlangend de zurige geur op. Hij zag hoe twee mannen uit de trekker stapten en met hooivorken grote plukken van de wagen schepten en over het hek gooiden.

'Kom mee,' zei hij tegen Rosa.

Op zoek naar aanwijzingen (maat 73-75)

4.

Aarzelend liepen Rosa en hij naar het hek tot hij het kuilgras bijna kon aanraken. Er lag nu een grote bult bij het prikkeldraad. Hector bekeek de mannen argwanend. Zouden ze hem met de hooivork te lijf gaan als hij een hapje nam? Maar nee, de mannen klommen weer in de cabine en even later reed de trekker met het overgebleven gras weg.

Hector stapte op de bult af en nam een grote hap. Rosa volgde zijn voorbeeld. Nu kwamen ook de andere koeien naderbij.

'Aan de kant jullie, snotneuzen!' loeide Ferdinand en hij richtte zijn hoorns op Hectors flank. 'Op jullie beurt wachten.'

Geschrokken deed Hector een pas opzij. De andere koeien stortten zich nu op de bult kuilgras en duwden Rosa en Hector aan de kant. Teleurgesteld keken ze toe hoe de kudde zich tegoed deed aan het sappige voedsel. Toen Ferdinand en de grote koeien eindelijk verzadigd waren, moesten Rosa en Hector zich tevreden stellen met wat overgebleven kruimels.

TP : het doel is duidelijk (maat 99-101 The Solution)

Act II - Scene I:

5.

De volgende dag ging het precies zo: de grote koeien schrokken achter elkaar het kuilvoer op terwijl Rosa en Hector toekeken en restjes van het zand oplikten.

'Ik heb een idee,' zei Hector tegen Rosa toen de oudere koeien tevreden lagen te herkauwen. 'Als die trekker morgen weer komt, dan gaan we er achteraan.'

'En dan?' vroeg Rosa.

'Dat zien we nog wel,' zei Hector met meer zekerheid dan hij voelde.

Alles gaat volgens plan (maat 112-114).

6.

De trekker kwam de volgende dag weer en zodra het voertuig weer vertrok na het lossen van een deel van de lading, liepen Rosa en Hector erachteraan. De trekker reed over de weg aan de ene kant van het hek en Rosa en Hector volgden langs de andere kant. Het viel niet mee om de trekker bij te houden en tegelijkertijd de kaalgevreten boompjes te ontwijken. Heel even was Hector bang dat een brede sloot hen de weg zou versperren, maar net voor de sloot hield de trekker stil.

'Zie je wel? Ze volgen ons,' zei een van de mannen toen hij uit de cabine sprong. 'En dan zegt Staatsbosbeheer dat het wilde dieren zijn!'

'Ze moesten die boswachters zonder eten opsluiten. Kijken hoe lang ze het volhouden,' mopperde de ander.

'Kom, laten we ze wat geven.'

De plukken kuilvoer kwamen vlak voor de poten van Hector terecht. Dit keer aarzelde hij geen moment en schrokte het gras naar binnen. Eindelijk konden Rosa en hij zoveel eten als ze maar wilden. Er was zelfs nog wat over toen ze knus tegen elkaar aan gelegen hun maaltijd herkauwden. Zo merkten ze niet dat de zon in het meer verderop was gezakt en de lange schaduwen zich uitstrekten over de kale vlakke.

TP : we kunnen niet meer terug (maat 178-180 Point of no return)

Act II - Scene II:

7.

In de schemering probeerden Hector en Rosa de kudde terug te vinden.

‘Niet bang zijn Rosa,’ zei Hector, ‘we volgen gewoon het hek en dan komen we weer bij de kudde.’

Maar na een uur lopen hadden ze de kudde nog steeds niet gevonden. Waren ze er voorbij gelopen? Hector wist het niet. Er zat niets anders op. Ze moesten de nacht met zijn tweeën doorbrengen en de volgende dag verder zoeken. Rosa drukte zich tegen hem aan. Bij elk geluidje voelde hij hoe ze rilde.

‘Stil maar Rosa,’ zei hij zacht, ‘ik bescherm je wel.’ En om de daad bij het woord te voegen, liet hij dreigend zijn kop zakken en richtte zijn korte hoorntjes op een denkbeeldige vos.

Obstakels en problemen (maat 189-191)

8.

Gelukkig bleef het rustig. Toch was Hector opgelucht toen de hemel roze kleurde en de ochtend zich aandiende. Zodra de zon de vlakke bescheen, gingen Rosa en Hector weer op pad. Het landschap was even kaal als daarvoor, maar zag er toch anders uit nu Ferdinand en de grote koeien nergens te bekennen waren. Ze zagen groepjes herten en werden bijna onder de voet gelopen door een kudde galopperende paarden. Eenden vlogen snaterend op toen ze naar het water liepen, maar de kudde vonden ze niet.

TP : ramspoed (maat 205-207)

Act III - Scene I:

9.

Toen het opnieuw begon te schemeren, zag Hector in de verte een landrover met trailer rijden. De boswachter? Jagers? Hij keek nog eens goed. In de laadbak van de landrover lagen geweren!

‘Snel, Rosa, jagers! We moeten dekking zoeken tussen het riet.’

Het was nog een heel eind naar de veilige beschutting van het riet en de landrover kwam snel dichterbij. In zijn eentje had Hector het wel gered, maar Rosa was uitgeput van de lange zoektocht van die dag. Ze struikelde. Hector hielp haar overeind, maar het was al te laat. De landrover was nu vlakbij. Rosa en Hector konden geen kant meer op.

Een grote achtervolging (maat 215-217)

10.

‘Neem jij dat stiertje, dan pak ik dat koetje,’ zei de man die geen jager maar boswachter bleek te zijn.

Voordat Hector wist wat er gebeurde, had hij een dik touw om zijn nek dat steeds strakker werd aangetrokken. Ook Rosa kreeg een touw om haar nek en liet zich gewillig meevoeren naar de trailer. Hector kwam achter haar aan.

‘Het spijt me,’ zei hij even later tegen Rosa toen de trailer over het hobbelige terrein reed. ‘Door mijn stomme idee zijn we nu op weg naar de slacht.’

‘Het is niet jouw schuld, Hector,’ zei Rosa. ‘Jij bent mijn held.’
Ze duwde haar neus tegen de zijne.

TP : Winst (maat 237-239 Victory!)

Act III - Scene II:

11.

Die nacht en ook de daarop volgende dag brachten Hector en Rosa door in verschillende trailers. Er kwamen andere koeien bij en Hector beschermde Rosa tegen de knorrige soortgenoten die traptten en loeiden terwijl de vrachtwagen over de weg raasde. Eindelijk kwam de wagen tot stilstand. De laadklep zakte langzaam omlaag en Hector knipperde tegen het licht. De andere koeien rolden met hun ogen. Was dit het slachthuis? De geur van sappig jong gras vulde zijn neusgaten.

‘Vooruit! Kom jullie nieuwe thuis eens bekijken,’ riep de chauffeur.

Aarzelend kwam Hector de loopplank af. Voor zijn ogen strekte zich een eindeloze weide uit met kniehoog gras, koekoeksbloemen, wilde margriet en klaprozen. In de verte zagen ze hoge bomen die in de zomer koelte konden bieden.

Aarzelend verkenden ze hun nieuwe omgeving. Toen zag Hector een bekend tafereel bij de bosrand.

‘Is dat Ferdinand?’ vroeg Rosa. ‘En Bertha, en Clara?’

Ja, het was hun eigen kudde! Ferdinand begroette hen als vanouds.

'Jullie ook hier, snotneuzen? En: wat vind je ervan?'
Hector maakte een bokkesprong. 'Dit is het paradijs!' loeide hij.

[Terug naar het echte leven \(maat 266-268\)](#)